

Mihenk başka, tenkit başkadır

“Mihenk” meselesi ile “tenkidi” çok iyi anlamamız ve temyiz etmemiz gerekir.

Öncelikle şunu ifade edelim: Mihenge vurmak, Üstad’a “tam sadâkat”tir.

Saniyen, mihenge vurmak, asla varisleri, ağabeyleri, âlimleri rencide, faziletlerini inkâr etmek demek değildir, olmamalıdır. Risale-i Nur’un izah ettiği Kur’ânî ve Nebevî hakikatlerini ortaya çıkarmak, sapmaları önlemektir.

Salisen, “tenkit” başka, “mihenge vurmak” başkadır. Biri yasak (21. Lema’nın, İhlâs Risalesinin 2. Düsturuna göre), diğeri vazife, mükellefiyettir.

Rabian, “mihenge vurma” meselesine asla nefsimizi karıştırmamalı, konuşurmamalıyız. “Konuşan yalnız hakikat” olmalıdır ve Risale-i Nur’un ölçüleri nazara verilmelidir.

Dolayısıyla mihenge vurmaya sağlıklı yapabilmek için şu ölçü ve prensiplere uymak zorundayız: “Sizler, ara sıra, İhlâs ve İktisat Lem’alarını ve bazan Hücumat-ı Sitte Risalesini mâbeyninizde beraber okumalısınız.”¹ Üstadımız Bediüzzaman, “Kur’ân-ı Hakîmin tilmizlerini ve hâdimlerini ikaz etmek ve aldanmamak için yazılmıştır.”² dediğine göre, demek ki, evliya da olsa, insanların desise-i şeytaniyeye kapılması mümkündür ve vâkidir. Ehli dünyanın hafiyelerine/ajanlarına ve propagandacılarına aldanmak mümkündür ve vâkidir. Üstadımız ikazlarına devam ediyor:

“Ey kardeşlerim ve ey hizmet-i Kur’ân’da arkadaşlarım! Bu hubb-u cah cihetinden gelen derras ehl-i dünyanın hafiyelerine veya ehl-i dalâletin propagandacılarına veya şeytanın şakirtlerine deyiniz ki:

“Evvelâ rıza-yı İllâhî ve iltifat-ı Rahmânî ve kabul-ü Rabbânî öyle bir makamdır ki, insanların teveccühü ve istihsânı, ona nispeten bir zerre hükmündedir.³ Üstad, “ehl-i dünyanın içimize hafiyeciler/casus ve propagandacı” sokabileceklerine ve Nur Talebelerini birbirine düşürebileceklerine dikkat çekmiyor mu?

İkinci Desise: İnsanda en mühim ve esaslı bir his, hiss-i havftır. Derras zalimler, bu korku damarından çok istifade etmektedirler; onunla korkakları gemlendiriyorlar. Ehl-i dünyanın hafiyeleri ve ehl-i dalâletin propagandacıları, avâmın ve bilhassa ulemanın bu damarından çok istifade ediyorlar, korkutuyorlar, evhamlarını tahrik ediyorlar.

Üçüncü Desise-i Şeytaniye: Tamah yüzünden çoklarını avlıyorlar.

Evet, ehl-i dünya, hususan ehl-i dalâlet, parasını ucuz vermez, pek pahalı satar. Bir senelik hayat-ı dünyeviyeye bir derece yardım edecek bir mala mukabil, hadsiz bir hayat-ı ebediyeyi tahrip etmeye bazen vesile olur. O pis hırsıyla, gazab-ı İllâhîyi kendine celb eder ve ehl-i dalâletin rızasını celbe çalışır.

Dipnotlar:

- 1- Kastamonu Lâhikası, s. 172.
- 2- Mektubat, 29. Mektup.
- 3- Mektubat, 29. Mektup.